

بله ډيوه

1.	بله ډيوه	د کتاب نوم
2.	خالد حیدري	ليکوال
3.	2000 کال	د ليکلو نيټه
4.	پښتو ادبي بنډار	خپرندوی
5.	afghanitan.anag@gmail.com	برېښنا لیک

ډالۍ

هغو عاشقانو ته چې د مينې درد په زړه كښې ساتي

يادونه

د يادونې وړ بولم چې دا ناول په لنډو ليكل شوې موخه يې داده چې
لوستونكي پير نه په تمعه كوي لنډ او اړين معلومات په لنډ وخت
كښې لوستونكي ته هديه كوي

بسم الله الرحمن الرحيم

د پشکال میاشت وه وروسته له غرمي دوه بجي وی گرمي بي پایه وه
 داچي د کډوالي ژوند وه برېښنا مو هم نه لرله زه او باغچه گل د کورونو
 څخه را ووتو سره له دي چی تپ مي تازه وه او ډاکټر د لمبلو څخه
 منعه کړی وم خو گرمي دومره ډیره وه بله چاره مو نه لرله د کلي ستر
 نار ته لاړو او ښه ډیر مو ولامبل شاوخوا دري بجی وي چی اکا راغږ
 کړ قیومه ځویه دلته راشه ژر ژر می جامي په غاړه کړی او ورمندې
 مي کړه اکا ویل کورته ولاړ شه جامي دی بدلی کړه ما دی ابا ته ویلي
 تاته مي دنده موندلې اوس دی ورولم ډیر خوښ شوم کورته لارم مور
 جامي را کړی بدلی می کړی بیرته اکا ته ورغلم موټر ته پورته سو او
 د حیات اباد په لوري روان شو په زړه کښی ډیر خوښ وم خو کله به
 چي باغچه گل را یاد شو لږ به خپه شوم چی هغه به زما په نه شتون
 کښی د چا سره گرځي ما او باغچه گل به په گډه د هر چا په مخ کښی
 دریدو ښه یوالی او اتحاد مو لره موږ به چی یوځای وو د کلي ښوښو
 ځوانانو به هم موږ سره د شخړې جرات نه کوو لنډه دا چی حیات
 اباد ته ورسیدو زه یی یو مشر سړي ته چی د ساتونکي یا څوکیدار
 دنده یی لرله په لاس ورکړم هغه له ځان سره کورته بوتلم هلته یو
 پوخ عمر لرونکی ښځه وه هغې ته یی وروپیژندم هغې راته هرکلی
 اوویل او ځینې پوښتنې یی راڅخه وکړي په پای کښی یی وپوښتل
 بچیه تا خپلی جامي ولی نه دي راوړي ما ورته اوویل زه یوازې دوه
 جوړه جامي لرم هغه بله جوړه به هم د چا په لاس راواستوي هغې
 وخنډل څه یی ونه ویل او لاره په تلوتلو کښی اوویل څوکیداره ده ته
 خپله خونه وښایه کله چی زه او څوکیدار کاکا خونې ته ولاړو لمړی
 می په پکه سترگې ولگیدی ډیر خوښ شوم او د خدای ج شکر می
 ادا کړ مازدیگر د کور خاوند عاطف خان هم راغی څوکیدار کاکا زه
 ور وپیژندم عاطف خان په لمړۍ لیدنه کښی راته په قهر شو تاته چا
 سلام نه دی ښودلی زه غلی شوم چوپتیا مي غوره وگڼله زکه ډیر په

سخته ددندی خاوند شوې وم ماښام عاطف خان تلخوني يا تاكاوي
 ته وروغوښتم ورغلم سلام می ورواچوه خان بيا په قهر شو ويل
 يې ډير سلامونه مه اچوه زړه مي ډير ورته تنگ شو زړه مي غوښتل
 چی همدلته يې ښه وډبوم خو چوپتيا مي غوره وگڼله عاطف خان
 خپل پچي راوپيژندل دوه زړه سواندي ځامن او يوه ښکلی لور په ما
 يې امر وکړ زهرا ته به بی بی وايي او زامنو ته به مي فيصل خان او
 ادنان خان ماهم او ويل ښه ده خان صاحب اوس به زه لارشم عاطف
 خان هم د گوتو په اشاره اوويل ورزه زه خپلی خونې ته لارم لږ شيبه
 وروسته زهرا راغله او له هنداره يې راغږ کړ ستانوم څه دی قيوم
 زهرا اوويل ډير ښکلی نوم ده ښونځي دی لوستی او تر لسم پوري
 می لوسته زهرا اوويل شابس زه هم سړکال د لسم ټولگي نه فارغه
 شوم له مايې ځينې پوښتنې وکړي زه په انگلسي نه پوهيدم او هغه
 په پښتو زکه يې ټولی پوښتنې بي ځوابه پاتې شوي په پاي کښی راته
 اوويل د بابا په خبرو مه خفه کښيږه هغه ډير نیک انسان دی يوازي د
 مغزو نه لږ کرک دی ما ويل نه ستونزه نشته تاسو ټول ډير ښه خلک
 ياست په دی وخت کښی د زهرا مور راغله او ماته يې ويل رازه بچيه
 تاته ځينې کارونه درپه گوته کړم زه يې پخلنځي ته بوتلم او څو نا اشنا
 کارونه يې راپه گوته کړل لکه لوبښي مينځل جارو وهل او داسې نور
 په همدی بی خونده کارونو بوخت وم ورځې او شپي تيريدی يوه ورځ
 چی غالب د يونې يا يکشنبه ورځ وه د خوراكي توکو د پيرلو په موخه
 د مارکيت په لور روان وم په لاره مي د زهرا سره په داسې حال کښی
 وليدل چي هغه د خپل ملگري وقاص سره په موټر کښی د هغې سيمي
 څخه تيريده ماته يې سلام وکړ ويې خندل او لارل ماښم ددروازی
 زنگ وښرنگيده زه د عاطف خان په ميلمستون کښی وم ميزونه می
 پاکول څوکيدار کاکا دروازه خلاصه کړه زهرا را دننه شوه د څوکيدار
 کاکا سره يې ټوکې لرلي د عادت له مخي يې ورته کوم څه اوويل
 دواړو وخنډل زهرا زه وليدم نيږدي راغله او ويې ويل قيوم خان سلام
 خومي درته وکړ خوشحال شوي که نه ماويل او بی بی ډير خوشحال
 شوم زهرا وخنډل روانه شوه بيا ودریده مخ يې راواړه قيوم خان هغه
 وقاص وه زما ټولگيوال ده هيله ده چي بابا ته اونه وايې ماويل سمه

ده سبا سهار لس بجي د زهرا ماما راغي سلام مي ورته وکړ هغه هم
 عليک اوويل زهرا د ماما په ليدو ډيره خوبنه شوه په منډه راغله غيږ
 يې تري تاوه کړه د ستري مشي وروسته يې زه وروپيژندم هغوي چی
 کله د ميلمه خوني په لور روان شوه زهرا شاته را وکتل موسکې شوه
 لاس يې راته اوښوروه او د نوري کورني سره د ليدو په موخه دننه
 لاړل د زهرا موسکا او لاس ښوروني پرما ډير اغيز وکړ په زړه مي څه
 وشوه داسې څه چی د زهرا تصوير مي په سترگو کښی پاتې شو دا
 چی د پښور ټول ښونځي او پوهنتونونه روخصت وه زهرا به تل په
 کور کښی وه کله کله به د ملگري په پلمه د وقاص سره د ليدو لپاره
 تلله هر وار به چي راستنه شوه ماته به يې په دوه لاسونو سلام کوه
 او ترڅو به چي خپلی خوني ته رسیده دوه يا دري واري به يې شاته
 راکتل او خوږه مسکابه يې کوله د هغې د هر وار کتو سره به مي له
 پښو دمه لاره رنگ به مي زیر شو يوه ورځ د زهرا ټوله کورنۍ د چمن
 ترڅنگ په برنده کښی په څوکیو ناست وه سخت طوفان شو زهرا
 راغږ کړ قيومه دلته راشه ورغلم له مايې وغوښتل چي بام ته وخيژم
 او کيبل سم کم زه هم لارم هڅه مي وکړه خو داچي پري نه پوهيدم
 بريالي نه شوم کله چی بيرته رابخته شوم زهرا رانيږدی شوه ويې
 خندل نوره هم رانيږدي شوه غوښل يې چی څه اووايې په دی وخت
 کښی کوچني ورور راغی او ټوله قيصه يې خرابه کړه هغه اويل اه زه
 به بابا ته اوویم تاسو څه کول زه ډير وډار شوم زهرا ويل مه ډارېږه
 هيڅ خبره نه ده ادنان يې په يو چاکلت دوکه کړ او بس وروسته له
 همدې شيبی زه ډير ډاډه شوم کله به چي زهرا په ستره خونه کښی
 تلويزيون کوت مابه ورته له پخلنځي کتل داسې چي ټول کارونه به
 راڅخه پاتې وه مشري بی بی به ويل بچیه ته خو ډير کارېگر وي اوس
 ولی داسي لت شوي يې يوکار هم سم نه کوي کله به چي زهرا په خپله
 خونه کښی وه په يو پلمه به ورغلم او وبه مي لیده هغه به موسکې
 شوه څه به يې نه ويل لنډه داچي يوه شيبه به هم نه تيریده چي هغه
 ونه وينم زهرا به چي له ميلمنو سره وه او يا به هم د خپلي کورني
 سره وه داسې شوخي اشارې هب يې کولي چي زه به هيران شوم
 چی دا جينۍ خو هيڅ ډار نه لري زه به چي په کار بوخت وم تل به په

یوه پلمه زما خواته راتله او ځان به یې راته اوښود په یوه پلمه به یې خپل لاس زما د لاس سره ونښلو او داسې (نور) وخت تیریده چی یوه ورځ د زهرا امه یاترور د لندن څخه راتله د هغې کورنۍ د هغې د امه پسي هوايي ډگر ته لارل یوازې څوکیدار کاکا زه او زهرا په کور کښی پاتې شو عاطف خان چی کله له کوره وته ماته یې په قهرجن غږ اوږیل هلکه زهرا په کور کښی یوازې ده پام کوه داسې لکه په ټوله قیصه چی خبر وي ماوږیل سمه ده زهرا زه تل خونې ته وغوښتم او له ماڅخه یې اوغوښتل چې ورسره په کامپیوتر کښی لوبې وکړم هغه ماته نیږدې وه دومره نیږدې چې هیڅ واټن نه وي ما هم د همدې وخت څخه گټه پورته کړه او ورته ومي ویل زهرا جاني زه درسره مینه لرم هغې په برق برق وخنډل پوهیږم گرانه زه هم کله چی ته ماته پټ پټ گوري هغه چی ته فکر کوی چی څوک دی نه ویني په اصل کي تاتول وینې زه چی ستا دا لیونتوب گورم او ستا مینه گورم زړه می غواړي چې ټوله دنیا پرېږدم او ستا په څنگ کښی اووسم تل می زړه غواړي چی تا ځانته نیږدې کړم خووووو.....خو څه ته خو پوهیږي چې زه یو ملگري لرم هغه زما ټولگیوال وقاص یادوم زما او د وقاص تر مینځ هیڅ پرده نشته موږ یو بل ته ډیر نیږدې یو او ترټولو اړینه دا چې له یو بل سره مو د واده کولو ژمنه کړی زه چپ پاتې شوم زکه ماسره د ویلو څه نه وو زهرا هم لږه شیبه غلی وه ورسته یې اوږیل زما واده ته لا ډیر کلونه پاتې دي زه به تل ستا دمینی قدر کوم او ستا هره غوښتنه به په سر سترگو منم نه پوهیږم چی په ما دی څه جادو کړی ماسره د ویلو څه نه وو له همدې کبله غلی پاتې شوم او د تلخونې دباندې اووتم زهرا هم په تلوتلو کښی له ماڅخه هیله وکړه چی ما اوبښه همداسي څلور ورځې تیري شوې او ما په دی څلورو وروځو کښی د زهرا سره هیڅ اړیکه نه لرله نه مي ورته کتل او نه یې راته خنډل په پنځمه ورځ زهرا غږ وکړ قیومه تلخونې ته راشه دلته مار ده زه هم په چټکې ورغلم او د مار په سر می پښه کیښوده مامي له پښې تاوشو ډیر زور یې راکړ لږڅه یې ژوبل هم کړم خو مری کړ کله چې د تلخونی راروان شوم هغې د لاس نه ونيولم او ځانته یې نیږدې کړم خوما کته کتل کوم غبرگون مي ونښود هغې هم په غوسه زمالاس پرېښود او ویل یې مار

هم د باندې يوسه تلخونه صفا کړه بيازه او لاره زه هم اړ وم چي دا کار
وکرږم ورځ تر بلې مو اړيکې خرابيدې تر دې چي يوه ورځ عاطف خان
د عدت سره سم په ما غوسه شو ماهم پلمه لتوله اوس مي پلمه پيدا
کړه د زهرا پلار مي راچپه کړ او په ډبولو مي پيل وکړ زهرا او ورونو
يې رامنډه کړي او موږ يې سره جلا کړو عاطف خان چي ډير ډار شوې
وه په لږځيدلي غږ يې اويل زما د کوره اوزه بيا دې دلته ونه وينم زه
هم روان شوم کله چي له کوره دباندې اووتم فکر مي وکړ چي غريب
سړي يې خپل کار به دې کوه هسې دې کارهم د لاسه ورکړ او زهرا هم
کلي ته راغلم ابا ډير په قهر شو چي گوندي ولي دې نوکړې پريښې
د باغچه گل دوي کور ته ورغلم دروازه مي وټکوله باغچه گل راووت
ستري مشي مو وکړه او قيصه ورته وکړه هغه راته اويل دا پيسه داره
خلک مينه نه پيژني يوازې وخت تيروي داسې يې راته نوري قيصي
وکړي چي هغه وخت مي د زهرا څخه او دميني د نوم څخه سخته
کرکه پيدا شوه د باغچه سره مي ژمنه وکړه چي نوره به نه زهرا
يادوم او نه مينه بس کلي وو زه وم باغچه گل وو او جنگونه د خپلي
ژمنې سره سم مي بيا نه د زهرا نوم واخيست او نه مي ورسره اړيکه
تينگه کړه خو زه اوس هم د زهرا سره بي پايه مينه لرم اوس هم چي
د زهرا نوم اخلم زړه مي هماغسې په ټوپو شي لکه څنگه به چي د
زهرا په څنگ کښي وم زما مينه ورځ تر بله لا زياتيري د زړه درد مي لا
ډيريږي

هغه باران هغه طوفان کښي چي نيږدې راغلي
هغه په مينه دې چي لاس راکړ او ښکول دې کړمه
هغه احساس هغه خيالونه مي له هيره نه ځي

پاي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library